

мъщество да намѣримъ само добрина у сичкитѣ ни надгледвачи. Като не можяхъ да омекчѣтъ състоянъето ни другояче освѣнь съсъ да бѣдѣтъ учтиви и благосклонни къмъ насъ, и за туй никоги не отбѣгнувахъ отъ това. Наистина, че имаше малко грубость у стариятъ Шилера, нѣ колко пѣтя се искупуваше тя съсъ благородството на сърцето му! Дори и горкиятъ Кунда (затворникътъ, който ни носеше гозбата и водата три пѣтя на день) гледаше да ни докаже, че и той ни съжелява. Той прѣмиташе стаята ни два пѣтя прѣвъ недѣлята. Една сутрина, като метеше, сполучи, когато Шилеръ се намираше два раскрачи далеко отъ вратата, и ми подаде едно комаче бѣлъ хлѣбъ. Не рачихъ го, нѣ му стиснѣхъ ржката благосклонно. Нажеленъ отъ това стѣненуване съсъ ржка, рече ми завалено нѣмски (той бѣше Полякъ): «Господине, даватъ ви толкосъ малко да едете, щото трѣбува да страдате отъ гладъ.»

Увѣрихъ го че нѣ; нѣ потвърдявахъ което не може да се вѣрува.

Докторътъ, като виждаше, че никой отъ насъ не можеше да привикне на храната, която ни бѣхъ дали на пѣрвитѣ дни, тури ни синца ни на храната, която наричатъ *четвъртина порция*, сирѣчь храната на болницата. Тая храна състоеше за сѣкого отъ три тънки чорби, едно твърдѣ малко пѣрче печено агне, което можеше човѣкъ да изеде на една глѣтка и около три унци бѣлъ хлѣбъ. Здравъето ми отъ день на день ставаше по добрѣ, ищахътъ ми се умножяваше, и тая четвъртина порция наистина не стигаше. Опитахъ се да хванъ да ямъ пакъ редовната храна: напразно бѣше. До толкосъ ми бѣше омръзнула, щото не можяхъ да я ямъ. Прочее, принуденъ